Ρώτησαν γέροντα ψαρά…

Νίκος Κουφόπουλος

Ω, φιλτατοι και αγαπητοι, ω αγνωστοι μου φιλοι.
Από ένα βραχο υψηλο κοιτουσα καποιο δειλι.
Αγνάντευα τη θαλασσα. Τα κυματα αγριεμενα.
Και ξαφνου ακουω μια φωνη. Ο βραχος προς εμενα:
-Τι ψαχνεις φιλε μου να βρεις στης θαλασσας την πλάτη;
Ονειρο είναι σκεφτηκα. Θα φταίει το κρεβατι.
Όμως και παλι η φωνη. Πιο καθαρη ακομα:
-Ολα τα τρωει η θαλλασα. Τα βραχια και το χώμα.
Δεν θα σου πει τα μυστικα. Αδικα περιμενεις.
-Ποιο ειν΄το δικο σου μυστικο; –Να ζεις. Να ανασαίνεις.
-Βραχε, ακούω μου μιλησες. Αυτό είναι αληθεια,
μα τραβα να τα πεις αλλου αυτά τα παραμυθια.
Εγω ειμαι απ΄τα Εξαρχεια. Δεν ειμαι από… ραχουλα.
Κι αν καμμια βολτα θες να΄ρθεις, σε παίρνω παρεουλα.
Ευθυς τα γελια εβαλε. Τα πηρα στο κρανιο.
Καπου στο βαθος σφυριζε, ένα μεγαλο πλοιο.
Δυο σμερνες εστησαν χορο, πιο διπλα με δυο φιδια.
Ο Καββαδιας τα ειπε αυτα, μη λεω κι εγω τα ιδια.

-Βραχε, πες μου, βαρεθηκες χρονια στο ιδιο μερος;
-Παρα πολύ βαρεθηκα. Νιωθω σαν να ειμαι γερος.
-Μα λεν΄πως με τη θαλασσα εισαι ερωτευμενος.
-Ω τι βλακειες είναι αυτές. Φιλε μου ειμαι… καμένος.
Η θαλασσα ερχεται κοντα, κανει πως με φιλαει.
Όμως με τρωει σιγα σιγα. Αχορταγη. Πειναει.
Αυτό λιγο μου θυμισε κατι παλια δικα μου.
Καποιο μεγαλο μου… νταλκά. Έναν παλιο ερωτα μου.
-Γιατι δεν φευγεις, τον ρωταω. Τον ειδα που γελουσε.
Τι ειπα ο βλακας σκεφτηκα. Μα αυτος αλλου κοιτουσε.
-Εσυ γιατι δεν εφευγες μικρε μου πονηρουλι;
Εκανα πως δεν ακουσα. Κοιτουσα ένα… κατσούλι.
Μια γατα, πώς να σας το πω. Μαυρη. Περασε διπλα,
και χωθηκε σε μια σχισμη του βραχου. Σε μια τρυπα.

-Βραχε, τι θελεις από με; Πες μου τι θες να κανω;
-Να με βοηθησεις φιλε μου ενδοξα να πεθανω;
Σαστισα. Δεν περιμενα αυτό να μου ζητησει.
Γυρω ευωδίαζε παντου η άνοιξη. Η φύση.
Τον κοιταζα ωρα βουβος. Με κοιταζε και κεινος.
Πανω μας μολις περασε γλαρων μεγαλο σμηνος.
-Δυο δυναμίτες πρεπει να βρεις. Να με ανατινάξεις.
Να σπασει η θανατερη ανία αυτης της ταξης.
Πλακα μου κανει σκεφτηκα. –Όχι, πλακα δεν κανω.
Τη διαβασα τη σκέψη σου. Πρεπει πια να πεθανω.
-Μα πως… γιατι… μα… εγω… εσυ… ψέλλισα σαστισμενος.
Με κοιταξε ωρα πολύ. Τωρα ηταν αγριεμενος.
-Φυγε. Και γυρισε ξανα. Και κανε ό,τι ειπα.
Βαθια πολύ στα σωθικά, κανε μου μια τρυπα.
Βαλε καλα τα εκρηκτικα. Πολλα. Μη με λυπασαι.
Μεγαλη να είναι η εκρηξη. Καθολου μη φοβασαι.
Να λαμψει η νυχτα. Να χαθω. Γιορτη ο θανατος μου.
Ακινητος χρονια πολλα. Να ποιο ητανε το βιος μου.

Εκανα πως δεν εβλεπα γυρω μου τι συμβανει.
Μια φαλαινα μας ακουγε. Ηταν συγκινημένη.
Την κοιταξα και αυτή ευθυς μου εκλεισε το ματι.
Ητανε σε όλα σύμφωνη. Πρεπει να κανω κατι,
σκεφτηκα και αργα πολύ τραβηξα προς την πόλη.
Πρεπει να παω και να βρω αποψε το Μανωλη.
Αυτος εχει εκρηκτικά. Είναι παλιος στα κολπα.
Παντα ανακατευοτανε, με δυναμιτες, οπλα.

-Μανωλη, θελω δυο καλα μασουρια δυναμιτες.
-Ενταξει. Θα την πεσετε μηπως σε Εκαμιτες;
-Ασε τις πλακες. Πες μου απλως ποτε θα μου τους φερεις.
-Αυριο.Την ιδια ωρα. Εδώ. Πως θα τους εχεις, ξερεις.

Δωδεκα τα μεσανυχτα, μετα από δυο μερες,
μεγαλη εκρηξη εγινε, στην ερημια, στις ξέρες.
Αναρωτιόνταν τι και πως, καναλια, εφημεριδες.
Ρωτησαν γεροντα ψαρα: Πες μας παππου τι ειδες;
Ειμαι τυφλος απαντησε. Τα ματια μου δεν βλεπουν.

Τα φιδια μονο ακουσα, αλαφιασμενα να έρπουν.
Τα ψαρια βγηκαν στην ακτη, κοιτουσαν σαστισμένα,
και η βαρκα μου ανατραπηκε. Αυτά μονο από μενα.
Α, ειδα και αντρα σιωπηλο, να καθεται πιο περα.
Καταλαβα πως είναι εκει, γιατι έπαιζε φλογερα.
Ένα σκοπο αργο, βαρυ. Ηταν καπως λυπημενος.
Μα άλλες φορες αγριευε, γινονταν θυμωμενος.

Εσεις μοναχα φιλοι μου, ξερετε την αληθεια.
Ετσι εγιναν τα πραγματα. Δεν λεω παραμυθια.
Αν σας ρωτησουν καποτε, ποιος από σας γνωριζει,
πειτε κατι άλλο ασχετο. Να, ότι η γη… γυριζει.
Γραφω λοιπον τωρα ευθυς, ένα μικρο τραγουδι,
για ολους εσας. Σαν μια αγκαλια. Ένα μικρο λουλουδι:

Ρώτησαν γέροντα ψαρά κάποια φορά…

Ρώτησαν γέροντα ψαρά κάποια φορά,
— Φύσα αεράκι μου γλυκά.
της γης αν είδε το βυθό να αναστενάζει.
— Φύσα και πάλι δυνατά.
Τον είδα νύχτα μοναχός, φορούσε μαύρα ρούχα.
— Πάρε τη βάρκα μου μακριά.
Κρατούσε κόκκινη φωτιά σε ένα παλιό μαγκάλι.
— Να φύγω να ξεχάσω.

Τρόμαξα είπε ο γέροντας, μα έριξα πάλι δίχτυα.
— Φύσα αεράκι φύσα με.
Έπιασα αναστεναγμούς, πόνους και μοιρολόγια.
— Μη χαμήλωνες φύσα με.
Βγήκανε πάνω στον αφρό ψυχές και με κοιτούσαν.
— Λίγο ακόμα να με βρω.
Και δυο ψυχές καθίσανε στη βάρκα μου απάνω.
— Λίγο για να λευτερωθώ.

Σκίστηκε η θάλασσα στα δυο, τα βράχια πήγαν πέρα.
— Φύσα νοτιά, φύσα βοριά.
Τα χέρια σήκωσα ψηλά, έκανα ξόρκια δέκα.

– Φύσα και πάρε με από δω.
Έγινε η βάρκα ουρανός. Μάτωσαν τα κουπιά μου.
– Φύσα. Μην σταματάς ποτέ.
Τότε τραγούδι άκουσα, που με έκανε να κλάψω.
– Να πάω στα όνειρα μου.

Υ.Γ.1. B-FEST εφετος. Εγινε. Κοσμος πολυς και παλι.
Μπαντες, κουβεντες, προβολές. Χιπ χοπ και πεντοζαλι.
Επαιξε και η ALPHA BANG, και όλα ηταν ωραια.
Μαζευτηκαν οι φιλοι μας και αλλοι πολλοι παρεα.
θαρρεις μια ανάσα ελευθερη. Θεμελιο ουτοπιας.
Ναι. Χωρις το κρατος. Άμεσης δημοκρατιας.

Όλα τα παιδια ηταν εκει. Ο Νικος, ο Βαγγελης.
Η Ιωαννα, ο Πανος, ο Γιαβορ, η Λενα, ο Λευτερης.
Ο θράσος, ο Φιλήμονας, ο Στεφανος, ο Γιαννος.
Ο Τολης, ο Αλεξανδρος, ο Αντωνης και ο Μανος.
Ο Γιαννης, η Ελιανα και η Μυρτω, η Δεσποινα, η Ουρανια.
Και αλλοι πολλοι που βοηθησαν. Νικησε η… ουτοπια.

Υ.Γ.2. Εδώ Ελεύθερα Εξάρχεια…

nikos1789@gmail.com